

1955

ნიაზბი

№ 9

გამომცემლობა „კომუნისტი“ წელი XXXIII.

1955

ფასი 2 ზან. თბილისი მაისი

საბჭოთაო სოციალისტური კავშირების

სიმინდი—თავმჯდომარე არ არის?

მდივანი—არ გახლავთ, უნაშია წახული.

სიმინდი—ვიცი, ვიცი, ეგ იხეთი კაცია, მეორედ მომიყვანს!

- რამდენი წლია ხარ, ღრუჭუნო?
- ხვალ ერთი წელი შემთხრულდება.
- ეჰ, არ შემთხრულდება ერთი წელი, რადგან ჩვენს ფერმის გამგეს დღეს ორმოცი წელი უხრულდება.

კარი მოულოდნელად გაიღო, თუმცა გაიღო რა სათქმელია, — თითქოს გადაწყდა, მიეზღერათ კედელს. აგრონომმა მაინც მოასწრო უჯრაში ჩაერგო თავი და ქალაღები ამოექოთებინა.

— აქა ხარ? — ოდნავი საყვედურის კილოზე გაისმა მტის დირექტორის ხმა, — ნატბევის ხოდაბუნებში ჩადი, ბიჭები დააჩქარე, ძლივს გამოიდარა, დათესვა უნდა მოვასწროთ... ესეც შენთან იყოლიე, ვიდრე უბანში გავგზავნიდეთ... აუხსენი, დაარიგე... — სხაპასუხით წარმოთქვა მან და ვიდრე აგრონომი თავს აიღებდა, ვიდრე მოასწრებდა ეთქვა, გეგმის შესრულების ცნობას გავგზავნი ახლავე და ამწუთში გავეშურებო, დირექტორი უკვე იქ აღარ იყო. კარის დირეზე მხოლოდ ვიღაც წოწოლა ბიჭი იდგა, ამაყად ატრიალებდა თვალებს, მიწვევას, თხოვნას როდი ელოდებოდა, არჩევდა სადა სჯობდა, რომელ მაგიდას მისჯდომოდა.

აგრონომმა ტუჩები გაბუსხა, კიდეც უფრო აჩქარებით მიყარ-მოყარა ქალაღები, უჯრა მიაზღერათა, უმაღლესი გამოსწია კრიალით, ხრკიალით; კაი ძარღვები უნდოდა იმ ხრკიალის გაძღებასა, აგრონომს ცოტა არ იყოს შეაფრიალა, ხოლო ბიჭს აინუნშიაც არ ჩაუგდია, მთავარი აგრონომის მაგიდას მიუჯდა და მაშინვე ტელეფონზე გადასდო ცალი ხელი, ხოლო მეორე ხელს დაფიქრებული თავი დააყრდნო.

აგრონომს სხვა რაღა შეეძლო: თუ ბრაზობდა, ისევ უჯრა უნდა მიეზღერებინა, ისევ გამოეღო კრიალ-ხრკიალითა, რათა ოდნავ მაინც განელებოდა სიბრაზე, მაგრამ როდემდის უნდა ეხრკილებინა, როდის ელირსებოდა აქედან გასვლა, როდის დარეკდა... რამდენჯერ უთხრა, რამდენი უჩიჩინა, ადრევე დამირეკე, დილაადრიან გავდივართ მინდვრებ-

შიო, ნუ მალოდინებ, უხერხულიაო, მაგრამ არა, არ იქნა, არ გასჭრა, ალოდინებს...

ლოდინი არაფერი, მაინცდამაინც არაფერი, — საყვედური: „ისევ აქა ხარ?“ ამ ახალი თანამშრომლის აკიდება? — „აუხსენი, გააგებინე...“ წადი და გააგებინე, როცა შემოსვლისთანავე დიდკაცის იერით წამოსკუბდა... აქ აგრონომმა მაგიდის კარი გამოაღო და ფეხით მიახეთქა. მაგრამ ფიქრაც და ბრაზმაც გაუარა მყისვე, — ტელეფონი აწკრიალდა.

ახალგაზრდამ მაშინვე აიტაცა სასმენი და რიხიანად ჩასძახა:

— ალო! — ფიქრთანად მოუსმინა, დინჯად შეეპასუხა, — აქ გახლავთ, ახლავე! — და სასმენი გაუწოდა აგრონომს.

აგრონომმა სასმენი მოიმარჯვა, მოუსმინა, უპასუხა, გაუწყრა, დაემუქრა, სასმენი დასდო და ახალმოსული დაარიგა:

— სად გაგონილა ასეთი პასუხი: „აქ გახლავთ!“, „ახლავე!“ განა შეიძლება ამ ცეცხლისკიდება მუშაობის დროს კაბინეტში ჯდომა?! კიდეც კარგი, უბნის აგრონომი იყო!.. მაგრამ ვთქვათ რაიკომის მდივანი ყოფილიყო?! ასე არ შეიძლება, არა... ფრთხილად, ძალიან ფრთხილად უნდა უპასუხო...

— ააა... — გაგრძელებით ამოიძახა ახალმოსულმა, თვალები აუციმციმდა, მრავალმნიშვნელოვანი ღიმილი აუთამაშდა სახეზე... აქ ტელეფონმა ისევ გაიწკრიალა, ისევ ეკვეთა ახალმოსული, კიდეც უფრო სწრაფად და გულმოდგი-

ნედ ეკვეთა სასმენს.—ვინა გნებავთ? ახ,—აღმოხდა გაოცებით,—განა შეიძლება ამ ცეცხლისკიდებამ მუშაობის დროს კაბინეტში ჯდომა! არა. არა, გენაცვალე, აქ არ არის... მინდორშია... ვერ გეტყვით როდის დაბრუნდება... ან რა დააბრუნებს შუალამედე!...—თქვა ეს და კმაყოფილებით გადახედა აგრონომს, ხომ კარგად ვუთხარი, ხომ კარგად დავისწავლე გაკვეთილიო.

მაგრამ აგრონომი არა ჰგავდა ისეთ აღმზრდელს, რომლებიც პირველივე გაკვეთილით აღფრთოვანდებიან, მოწონებას ადვილად განოთქვამენ, ქება იოლად წამოსცდებიან. მან მხოლოდ ტუჩებში ჩაიღიმა, ოდნავ, ძალუღლად ჩაიღიმა. ოღონდ გულიც რომ არ გაეტეხნა მოწაფისათვის, ზომიერად წაექეზებინა, უბრალოდ, თითქოს გულგარეშე იკითხა, ხმა კაცისა იყო თუ ქალისაო?—ჰედაგოგიურია, არა? რა თქმა უნდა, ზომიერი პედაგოგიური მიდგომა უნდა იყოს, —თავს რომ არ წაუვიდეს წარმატებისაგანო; ასევე ითქმის იმ მრისხანე ამოძახილზე, რაც მოჰყვა მოწაფის პასუხს,—ქალისაო... ახალგაზრდა ქალის ტკბილი, მოალერსე ხმაო...

—ვის გადავეყარე!—მართლაც მრისხანედ აღმოხდა აგრონომს,—ამდენი მიხვედრილობა, ამდენი ალლო როგორ არა გაქვს?! ან ტელეფონთან ჯდომა ვინ დაგავალა?! ადექი, მშორდი მანდდან!

ახალგაზრდა აიზუზა, ფანჯარასთან მიიკუნჭა.

—აგრონომი ბოლთასა სცემდა, თითებს მუჭავდა. კრუნჩხავდა გულმოსულად. ამაოდ ჩაიარა ამდენმა ლოდინმა. რა წყალს მიეცეს. რა ილონოს? კიდევ დარეკავს? რაღას დარეკავს... მინდორშია, არ დაბრუნდება...— ახ, ეს მეტიჩარა ბიჭი! ბედმდევარი ხომ არ არის?! მაშ რა იქნება, ძლივს საქმე საქმეზე მოვიდა და ჩაუშალა, ნამდვილად ჩაუშალა... როგორღა მისწვდეს? სად

ზისწვდეს? ვინ იცის. საიდან დარეკა? წასვლა მაინც შეიძლება! ეს ვერანი წვიმები, ესეც ბედისაგან თუ იყო! მაშ რაო... თუ წვიმდა, ეწვიმა, რაღა დღეს გამოიდარა? წვიმა არაფერი, გამოდარებაც არაფერი, მხოლოდ ეს მეტიჩარა ბიჭი! ახ!

და ტელეფონი ისევ აწკრიალდა. აგრონომი ქუსლებზე შეტრიალდა. ისკუბა. ხელი გაიწოდა, მაგრამ ჰაერშივე შეაცივდა ხელი... ეგებ ვინ იყო... ფანჯარასთან მიკუნჭულ ყმაწვილს გადახედა, ნელ-ნელა დაიხია უკან, თავის ადგილას დაჯდა... ტელეფონი წკრიალებდა გაბნით, დაფინებით. ახალი თანამშრომელი ადგილიდან არ იძვროდა. აგრონომს მოთმინების ძაფი გაუწყდა.

—უპასუხე!—წყრომით ამოიძახა აგრონომმა, თუმცა ამ ამოძახილში წყრომასთან ერთად იმედიც იგრძნობოდა, რა თქმა უნდა, ამდენი შეგონების შემდეგ წესიერ პასუხს მოახერხებდა და აკი მოახერხა კიდევ!

—აქ გახლავთ...—სასმენს სიამით ჩასძახა ახალმოსულმა,—აქ არის, გელოდებით... უკაცრავად წელან რომ დაგიმაღეთ. რაიკომიდან მეგონეთ და, ხომ იცით, ჰა, ჰა, ჰა... ახლავე!—და მძიმე ჯავრმოცილებულივით გაუწოდა სასმენი აგრონომს.

აგრონომმაც ჯავრმოშორებულივით ჩამოართვა სასმენი, ისევ გადახედა, რომ აგრძნობინა უკვე ყველაფერი მოგიტევეო. მაგრამ...

არის მდგომარეობანი, რომელთა გამოხატვაც შეუძლებელიაო, უთქვამთ დიდ მხატვრებს. თუმცა არ იფიქროთ, თითქოს ასეთ მდგომარეობას მივდგომოდეთ. არა, აქ გამოსახატავად მეტად იოლ მდგომარეობასთანა გვაქვს საქმე; ეს გამოითქმის „ჭირის ოფლით“, „მუხლების ცახცახით“, „აკანკალებული ხმით“, „დაბნეული პასუხებით“, „ამღვრეული თვა-

ლების ცეცებით“... დიახ, ამ სიტყვებით იოლად გამოიხატება აგრონომის მაშინდელი მდგომარეობა, მაგრამ არ გვინდა წარმოვიდგინოთ დამცირებული ვაჟკაცი, ერთი სიტყვის გაგონებისთანავე გათავებული ადამიანი. ახალმა თანამშრომელმა კი იხილა ეს გათავება თუ განახევრება ადამიანისა და მაშინვე მიხვდა, რომ ეს ხმა, რაც მან ახლა ტელეფონში მოისმინა, წელანდელი ხმისგან დიდად განსხვავდებოდა; წელანდელი ხმა უცნობი იყო; ეს ხმა კი კარგად ეცნობოდა, ძალიან კარგად. ასე მალე რა დაავიწყებდა. განა გუშინ არ ესაუბრა მათ—სასოფლო-სამეურნეო ტექნიკუმის ახალდამთავრებულებს—რაიკომის მეორე მდივანი?—რატომ მაშინვე ვერ მიხვდა? რამ დააბნია? მაგრამ გვიანდა იყო, ისღა მოახერხა, რომ ფეხბერე-ფით გაიძურწა კაბინეტიდან.

ბევრს ეცადა დამალულიყო, მაგრამ ვერსად დაიმალა ახალი თანამშრომელი, მიაგნო აგრონომმა, საყვედური არ უთქვამს. არც სიტყვით, არც თვალებით. ნატბევის ხოდაბუნებში წაიყვანა, ერთ სათესს მიუჩინა... ხოლო თვითონ ერთიდან მეორეზე გადადიოდა. მეორიდან—მესამეზე, უფრო ხშირად რუსთან მირბოდა და ისხამდა წყალს პირისახეზე, ყელ-კისერზე; გულზე... მაინცა სდიოდა ოფლი, ოფლად იღვრებოდა... ჰო. მხურვალე დღე იყო, თუმცა არც ისე მხურვალე... არა, არც ისე მხურვალე...

სალამოს მტისის დირექტორმა ჩამოიქროლა მანქანით, აგრონომი და ახალი თანამშრომელი ჩაისხა.

—როგორი ბიჭია, ივარგებს?—იკითხა დირექტორმა.

—რა ვიცი. —დაბნევით მიუგო აგრონომმა.—აღლო...

—აღლო... ჰო, აღლო არ უნდა ყოფნიდეს...

—არაფერია, —დაატანა დირექტორმა, —ახალგაზრდაა, გამოიცდება... აღლო გამოცდილების შედეგია.

მზე ჩასულიყო, აგრილებულიყო, აგრონომს ისევ ოფლი შემომძივებოდა ყელზე.

ოთარ ჩხეიძე

უიქსტო ხუმრობა გ. ფირცხალავასი

— მიღებულია შიფერი! ვის გინდათ შიფერი? მე მიმაქვს სამოცდაათი ცალი. ვის სურს მეტი?

გაიმართა „საჯარო ვაჭრობა“ ნოსირში. ვაჭრობას ხელმძღვანელობდა ნოსირის სტალინის სახელობის კოლმეურნეობის თავმჯდომარე სერგო ბესელია.

— ასი ცალი ჩემთვის!

— კი, ბატონო, ასი ცალი ამხ. ნ. ჯიქიას, ცხაკიას პირველი უბნის სახალხო ზოსამართლეს! კიდევ?

— ას ოცი ცალკე!—ყვირის ვილაც ხრინწიანი ხმით.

— ას ოცი ცალი ამხ. ფოჩხუას, ცხაკიას რაიონმასკომის სავაჭრო განყოფილების გამგეს!—მისცა დასტური ბესელიამ.—კიდევ?

იქვე ბოსლიდან გაურკვეველი ზმუილი მოისმა.—მმმ!.. მე... მმმ!..

— ჩვენი მრავალტანჯული ძროხები და ხბოები იძახიან, პატივცემულო ბესელია! ჩანს, მათაც სურთ საჯარო ვაჭრობაში მონაწილეობა... — „თარგმნა“ ზმუილი ბესელიას ერთ-ერთმა გულშემატკივარმა.

— ბოსელს—ორას ოცდახუთი ცალი!—მოწყალება გაიღო ბესელიამ.

— მმმ!...—იყო პასუხი.

— არ გვეყოფათ, — გადათარგმნა კვლავ გულშემატკივარმა.

— ეყოფათ, ამის ღირსიც არ არიან, მაინც არ იწველიან სამგლეები!

ძროხებმა კიდევ დაიზმუილეს—რაიკაშირიდან ბოსლის გადასახურავად მიღებული 1700 ცალი შიფერიდან „საჯარო ვაჭრობით“ ჩვენს ბოსელს 225 ცალზე მეტი რატომ არ ერგო?! — ეგ სამგლეები!...—ღვარძლიანად გაიმეორა ფიქრებში წასულმა ბესელიამ.

კიდევ კარგი, ძროხებმა ლაპარაკი არ იციან, თორემ ბესელიას საყვედურს არ შეარჩენდნენ. აბა, რა იმათი ბრალია, რომ ერთი საფურაფე ძროხის წველადობა, ნაცვლად ნორმით დაწესებული 750 ლიტრისა, 89,7 ლიტრს უდრის?! მაშ, ესეც ძროხების ბრალი ყოფილა, რომ სიმინდის საშუალო მოსავალი ჰექტარზე 4,97 ცენტნერს შეადგენს! ან იქნებ ძროხებმა შეჭამეს მოუფლელობით გაფუჭებული 53,3 ჰექტარი ჩაის პლანტაცია?! კარგი საქმეა, თქვენ ნუ მომიკვდებით, ყველაფერი ძროხებს გადააბრალე! ძროხები ხომ ვერ შეაღწევდნენ სახბანკის რაიონულ განყოფილებაში, სადაც კოლმეურნეობის მესვეურთა უთაგებოლობის გამო მათ კუთვნილ 70.465 მანეთს ყადაღა აქვს დადებული?

აქ უკვე ძროხები კი არაა, სხვადასხვა ორგანიზაციები ჩივიან, —ვალე გადაგვიხადეთო. მაშ მარტო ძროხებზე რად იყარა ჯაფრი სერგო ბესელიამ, როცა იმათ სადგომს 1475 ცალი შიფერი დააკლო? მაგრამ რა ქნას ბესელიამ, ერთს თუ არ აწყენინა, მეორეს როგორ ასიაშოვნოს? ის ხომ „გულკეთილობას“ საკოლმეურნეო დოვლათის ხარჯზე იჩენს.

მისი ბედოვლათობის ბრალია, რომ დღემდე 162 კოლმეურნეს კუთვნილი 30.175 კილოგრამი სიმინდი არ მიუღია? ზოგჯერ რა უმართებულონი ვართ ხოლმე! ბედოვლათობა რა მოსატანია; ეს ხათრის ბრალია. იმ 162 კოლმეურნეს რომ კუთვნილი სიმინდი წაეღო, მაშინ ა. ალანია, ვ. რობაქიძე, ა. კუპრაშვილი და გ. ოდიშარია როგორღა

მიიღებდნენ ზედმეტ სიმინდს? ან, თუნდაც, საწყობის გამგე შ. ოდიშარია? ან თვითონ ს. ბესელია როგორ მიითვისებდა (კუთვნილის გარდა) კიდევ 2493 კილოგრამ სიმინდს? ფიქრის კაცია ს. ბესელია და დაფიქრებულად მოქმედებს. მის „ხათრიანობას“ უნდა მიეწეროს ისიც, რომ ბრიგადირების—ი. ბესელიას და ა. ოდიშარიას, მელორეობის ფერმის გამგის მ. კინტირიას, საწყობის გამგის ა. ოდიშარიას და სხვათა ოჯახის წევრები საკოლმეურნეო შრომაში არ მონაწილეობენ. 28 შრომისუნარიან კოლმეურნეს დღემდე არც ერთი შრომადღე არა აქვს გაშრომებული. რა ქნას, ხათრიანი კაცია, ნუ დავძრაბავთ! ბესელიას „ხათრიანობა“ კოლმეურნეობის პარტორგანიზაციის წიღიან ა. ქაჯაიასაც გადასდებია. შესცქერის იგი ბესელიას მოქმედებას და ხმას არ იღებს. ან როგორ ამოიღებს ხმას, როცა პირი პურ-მარილითა აქვს სავსე? ჯერ ისევ შარშან ბესელიამ „ხათრით“ 600 შრომადღე დაუწერა ქაჯაიას, სესხად 258 კილოგრამი სიმინდი და 1566 მანეთი ფული მისცა; ქაჯაია კი „ვალის“ დაბრუნებას დღესაც არ ფიქრობს.

გამგეობა რალს აკეთებსო?—იკითხავთ. რას უნდა აკეთებდეს,—სწორედ ზემოხსენებული ქაჯაია, რომელიც სოფლის სკოლის მასწავლებელია, კოლმეურნეობის წევრიც არ იყო, როცა გამგეობის წევრად აირჩიეს. აბა, ასეთმა გამგეობამ რა უნდა გააკეთოს?

მუდამ ასეა: კოლმეურნეობის თავმჯდომარის წამგლეჯობასა და ბედოვლათობას კოლმეურნეობის უდოვლათობა მოსდევს ხოლმე.

ნ. ივანოვი

იხსოვთ?

1.
უნივერსიტეტის არ შორდება იგი, სეზონური უყვარს „თადარიგი“, — არ ინებებთ!.. საკოსტუმე ნაჭერს! — ჩაგჩურჩულებს, თან ფებს ფებსზე გაქერს.

დღენიადაგ კარებში მდგარს ნახავთ, ეს „უშტატო გამყიდველი“ გახლავთ.

2.
კინოს წინ დგას... აბა, ვინ გაკიცხავს! სალაროსთან მისადგომებს იცავს, — ამ სენის ბილეთები გნებავთ? სამმაგ ფასზე ნაკლებ არ იქნება!

თუ დათანხმდით, სურათს მაშინ ნახავთ, ეს „უშტატო დახლიდარი“ გახლავთ.

3.
ბაღში ზის და ფეხის ქირას ითხოვს, ბინის საკითხს აწესრიგებს თითქოს, არც ერთ „კლიენტს“ არ გაუშვებს უკან, გადაუშლის მთელ თბილისის რუკას!

ამ კაცს მუდამ ბაღის თავში ნახავთ, ეს „უშტატო სახლმმართველი“ გახლავთ!

ხმამრი

მალაზიის გამგე—ამ წიგნში ახალ საჩივარს რომ წაიკითხავს ჩვენი მმართველი, ტყავს მაძროხს ხოლმე, მადლობებზე კი ხმას არ იღებს...

გამყიდველი—რა მადლობები გაქვს?

მალაზიის გამგე—განა ცოტა მაქვს მიღებული მისი ოჯახისაგან და ნათესავ-ახლობელთაგან?

პიზიზი

პროფესორმა ა.-მ ვახშად დაპატიჟა პროფესორი ბ. წვეულების დასასრულს კოკისპირულმა წვიმამ დაუშვა. „გარეთ გასვლა შეუძლებელია, ჩემთან უნდაგაათიოთ“, — შესთავაზა სტუმარს პროფესორმა ა.-მ, საწოლ ოთახში შეუძღვა და ღამენებისა უსურვა.

ცოტა ხნის შემდეგ სახლის პატრონმა კვლავ შეიხედა ოთახში, მაგრამ იქ აღარავინ დახვდა. მთელი სახლი გადაბრუნეს და ვერსად იპოვნეს სტუმარი. უეცრად ზარმა დარეკა, კარებთან იდგა პროფესორი ბ. — თავიდან ფეხებამდე დასველებული: „მაპატიეთ, კოლეგა, — კბილების კაწკაწით წარმოთქვა მან, — სახლში გახლდით, ღამის პერანგი წამოვიღე“.

პროფესორი — შეფარდებითი თეორიის სპეციალისტი — ექსპრესით მგზავრობდა; თავბრუდამხვევი სისწრაფით მიჰქროდა მატარებელი. „თუ შეიძლება მითხარით, — ზრდილობიანად მიმართა პროფესორმა კონტროლიორს, — როდის გაჩერდება შემდეგი სადგური ამ მატარებელთან?“

გამომსახვე

— ბატონო კანდიდატო, აბა, მითხარით, რა არის ურანი?

— ?...

— არ იცით? კეთილი. პელიუმი რაღა არის?

— ?..

— არც ეგ იცით... კეთილი, კეთილი. მაშ ეს მაინც მითხარით, რა განსხვავებაა... ჰე... ურანსა და პელიუმს შორის?

პროფესორი ღონ-ჟანის როლი

ახალგაზრდა ქალმა შეიარა უნივერსიტეტში, რომელიც რამდენიმე წლის წინათ ჰქონდა დამთავრებული. აქ ის შეხვდა თავის ძველ პროფესორს. „აღარ გახსოვართ? — ჰკითხა

ქალმა, ნუთუ დაგავიწყდათ — ცოლად გამოყოლას რომ მთხოვდით?“ „დიახ, რა თქმა უნდა! წამოიძახა პროფესორმა. — დიახ, დიახ, მახსენდება... მერე და გამომეყვით ცოლად?“

ნახ. ა. ბანძელაძისა

— ახლავე ამოვიღებთ კბილს, ოღონდ ოთხი საათის განმავლობაში არ უნდა კამოთ!
— ოცდაოთხი საათი იყოს, სინიორ, შეჩვეული ვარ.

ყაფი — მკვლავი

მარცხენა

„თუ იმ გალიაზე, სადაც სპილთა დამწყვდეული, წარწერილია „აქ მოთავსებულია კამეჩი“, ნუ დაუჯერებ შენს თვალს“, წერდა ნეტარხსენებული ბრძენი კოხმა პრუტკოვი. ვინც კოხმას ამ შეგონებას არ გაითვალისწინებს, საქმე უსათუოდ ცუდად წაუვა.“

აი, რა მიაშობო ერთმა ჩემმა ნაცნობმა:

— ამას წინათ მივლინებაში გამგზავნეს. — დაიწყო მან, — ორი სოფელი უნდა მომეწოდო — ზემო-მაჩხაანი და ქვემო-მაჩხაანი. სასწრაფოდ მოვამზადე ჩემოდანი და ახლა საცნობარო ლიტერატურას მივმართე. ხელში მომხვდა ვეებერთელა წიგნი „საბუთები საქართველოს ისტორიისათვის. სერია II. ტომი I. პროფ. შ. ჩხეტიას რედაქციით“.

წიგნს წარწერილი ჰქონდა, რომ იგი „დაიბეჭდა საარქივო სამმართველოს სამეცნიერო საბჭოს დადგენილებით“.

— ამაზე სანდო წყარო სადღა მოიძებნება-მეთქი, — წამოვიძახე, გადავშალე წიგნი, მოვინახე „გეოგრაფიული მაჩვენებელი“ და აქ, 871-ე გვერდზე ამოვიკითხე, რომ ორივე სოფელი, ზემო-მაჩხაანიც და ქვემო-მაჩხაანიც, ძველი საარქივო საბუთების მიხედვით, თურმე შედიოდა „სენაკის ოლქის“ ფარგლებში. ვიცოდი, რომ სენაკს ახლა ცხაკაია ეწოდება. მეც მეტი არაფერი მინდოდა. პირდაპირ სადგურისაკენ გავექანე, აღნიშნული წიგნიც თან წავიღე, რომ გზაში გადამეთვალაწიერებინა და თავი გამერთო. ჩემი მოგზაურობის პირველი ეტაპი იწყებოდა.

მაგრამ რა ვიცოდი. რაოდენი სატანჯველი მომელოდა წინ. ამდენი ხიფათი არ შეხვედრიათ არც „მწუხარე სახის მოგზაურ რაინდს“, არც გამოჩენილ მთამსვლელს ტარტარენს, მკვიდრს ტარასკონისას, არც უშიშარ გულივერს, არც პარცზე მოგზაურობის ავტორს, არც მოკალმასე ბერს იოანეს.

ჩემი სატანჯველი სადგურშივე დაიწყო. როგორც კი იმ სალაროს მივუახლოვდი, სადაც ბილეთებს ჰყიდიათ ფოთისა და სოხუმის მატარებელზე და განვუცხადე: ქვემო მაჩხაანამდე ბილეთი მომეცით მეთქი, მოლარე ქალმა ისე შემომხედა, როგორც უცქერიან შემლილთა სახლიდან სანიტართა დაუდევრობის წყალობით გამოცქეულ პაციენტებს.

— მოქალაქე, კახეთის სალარო აგერ პირდაპირ გახლავთ...

— მერე და ვინ მოგახსენათ, რომ მე კახეთში მივდივარ!..

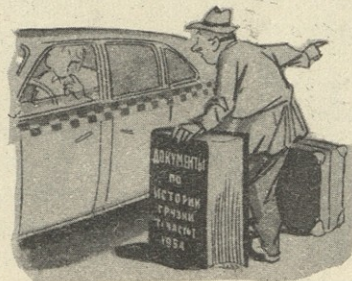
ქალმა სალაროს ფანჯრიდან უკან გაიწია, შევატყე, რომ მართლა ელექტრონის ქუჩიდან გამოცქეული ვეგონე. როცა მოლარემ გული მოიკა, დაუმატა:

— ეგ სოფლები ერთი წითელწყაროს რაიონშია, მეორე — სიღნაღისაში... თქვენ კი ცხაკაიასკენ აბირებთ გამგზავრებას... ღმერთო ჩემო, ეს ხომ...

„სიგიჟეაო“, უნდოდა ეთქვა, მაგრამ აღარ დაამთავრა. მე სასწრაფოდ ის ვეება ტომი გადავაწოდე, წაიკითხა, ფერი სულ დაკარგა და მერე ბილეთი მომაწოდა.

ფოთის მატარებელში რომ ავედი, მგზავრებმა გამომგზავნა ლაპარაკე. როცა გაიგეს, რომ ფოთის მატარებლით კახეთში მივდიოდი, აქაც ყველამ გვერდზე გაიწია, ჩემს გარშემო კუპეში ადგილი დაცარიელდა. მე ეს აინუნშიც არ ჩავადე, ვიფიქრე — მეცნიერება ასე ამტკიცებს და თქვენ რა გესმით-მეთქი. მერე თავიქვეშ ის ტომი ამოვიღე და არხეინად მივიძინე.

კონდუქტორმა ცხაკაიას სადგურზე გამაღვიძა. სასწრაფოდ ჩამოვედი და ტაქსისაკენ გავექანე. კაბინის კარი მოვიხურე და შოფერს ვუბრძანე:

— აბა, პირდაპირ ქვემო-მაჩხაანში წამიყვანე...

შოფერმაც ექვით შემომხედა და მითხრა:

— ძალიან ძვირი დაგიჯდებათ...

— რატომ-მეთქი, — ვეკითხები.

— იმიტომ, რომ აქედან მთელი იმერეთი უნდა გადაეკრათ, ლიხზე გადავიაროთ, თბილისში ჩავიდეთ და მერე იქიდან კახეთისაკენ... არა, ეს შეუძლებელია...

აქ კი აივსო ჩემი მოთმინების ფიალა, ფერი მეცვალა და შოფერს ვუყვირე:

— გიბრძანებ საარქივო სამმართველოს სამეცნიერო საბჭოს სახელით ახლავე წამიყვანო კახეთში, რომელიც მდებარეობს აქვე, სადღაც, ქალაქ ცხაკაიას მახლობლად.

შოფერმა დაკვირვებით შემომხედა და... წარმოიდგინეთ, დამთანხმდა, წავიყვანო — მითხრა, მერე მოტორი ჩართო, საითღაც გამაქანა და ათიოდე წუთის შემდეგ ქალაქში ერთ შენობასთან გამაჩერა.

იმ შენობიდან თეთრხალათიანი სანიტრები გაბოცვივდნენ, ხელი მტაცეს და უეცრად პალატაში აღმოვჩნდი...

აბა, რაღა ბევრი გაეგარძელო. თურმე რაიონის საავადმყოფოში მიმიყვანა. აქ ექიმმა გულდასმით გამსინჯა, მე მასაც ის წიგნი გადავუშალე და ძლივს დავარწმუნე, რომ არავითარი სულით ავადმყოფი არა ვარ...

მეორე დღეს პირში ჩალაგამოვლებული გამოვეშურე თბილისისაკენ.

ასე დაამთავრა თავისი ამბავი ჩემმა ნაცნობმა.

* * *

მორალი ამ იგავისა ის არის, რომ საჭიროა კომენტატორებიც, ყველა ისინი, ვინც ამ საგნობრივ თუ გეოგრაფიულ მაჩვენებლებს ადგენენ — სათანადო პასუხისმგებლობით ეპყრობოდნენ მინდობილ სამუშაოს... განა ეს ერთი მაგალითია, რომ სავსებით სერიოზული, კარგი გამოცემების კომენტარებში გასაოცარ უაზრობას და უმეცრებას წააწყდებით?! ასეთი ამბები ჩვენში ჯერ ისევ ხშირია... ეს კი როდია მოსაწონი.

მ. ნატარუშვილი

1. უნიჭო მეცნიერი დისერტაციას იცავდა, მსმენელი — ყურებს.
2. ცირკის დირექტორსაც აღმოაჩნდა იდუზონისტის ნიჭი — მაყურებელთა მოთხოვნა ახალი პროგრამის შესახებ ერთ ყურში შეუშვა და მეორეში გამოუშვა.
3. ფაბრიკაში ფეხსაცმელების უმრავლესობას აქიდევისი ქუსლი ჰქონდა.
4. გამოფენაზე ერთმა სურათმა მიიპყრო ყურადღება: ავტორი იდგა და თავის სურათს აქებდა.
5. ამინდის ბიუროს თანამშრომელი ქარებმა მოკლა და არავის სჭეროდა — კიდეც გვატყუებსო.
6. მონადირე ამტკიცებდა — მთვარეზე ადამიანები თუ არა, კურდღლები უსათუოდ იქნებიან: ჩემი ძაღლი ტყუილად არ შეჰყუფდაო.
7. მალაზიაში ისეთ სათევზაო ბაღებს ყიდდნენ, რომ წყალი არ გაუვიდოდა.
8. როდის გადაფურინდებით სხვა პლანეტაზე, რომ დედამიწაზე შევისწავლო — ნატრობდა ობსერვატორიაში ჩაკეტილი ასტრონომი.

შეადგინეს პ. ჟიშკარიანი და ნ. ლუგაშკინი

— „ჩვენ ხვალ ფეხბურთზე წავალთ“, — როგორი წინადადებაა, თამაშ?
— კარგი წინადადებაა, მასწავლებლო, ბილეთებს შევიშვინი.

რიგის არის და რიგის

ნაზ. ა. კანდელაკი

1. — რიგი, რომელიც დრამატურგისა და თეატრის რიგიან მუშაობაზე ლაპარაკობს.

2. — რიგი, რომელიც მმართველის ურიგო მუშაობაზე ლაპარაკობს.

რედაქტორი — ვახტანგ ჭელიძე.

სარედაქციო კოლეგია: აკ. ბელიაშვილი, ა. გიგინეიშვილი, გ. თორდუა, კ. ლორთქიფანიძე, ს. ფაშალიშვილი, გ. ჯაში.

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტული ჟურნალი „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 8-10-49.

გამომცემი: № 9, ხელმოწერა. დასაბ. 28/V-1955 წ. ქაღ. ზომა 70x108 1/8, 0,5 ნაბ. ფურც. 137. „ზარია ვოსტოკის“ სტამბა, რუსთაველის პროსპ. 42, შვკ. № 997 უფ. 04497 ტირ. 25.000

